

HAYAT

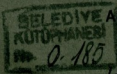
AYDA BİR ÇIKAR FİKİR ve EDEBİYAT MECMUASI

YENİ TERTİP: № 1. İKİNCİ KÂHUN 1930

*Yapanlar, doğuranlar, yaradanlar
yalnız nikbinler, idealistlerdir.
Bedbinler doğuramaz, hayatı idame
edemez, Tarihi yoğuramaz.*

MÜNDERECAT

1 — Başlangıç. 2 — Osmanlı devrinin tarihi. 3 — Fatih ve Namık Kemal. 4 — Tanzimattan cumhuriyete. 5 — Napoléon Bonapart ve Göthe. 6 — Bey Efendiler (Hikâye). 7 — Münekkidin vazifesi. 8 — Beynelmîl Darülfünunlular mahallesi. 9 — İyi bir Berehmenin hikâyesi. 10 — Harf inkılâbımız ve istenoğrafi ihtiyacı. 11 — Copula, mevcut olmak fili. 12 — İktisadî bir mütearife. 13 — İnkılâp ve biz kadınlar. 14 Arapça ve farisîden aldığımız kelimeler hakkında tedkikat. 15 Kitabiyat (Fuzulî) 16 — Faal nüfus istatistiği.



İdare eden: CELÂL NURİ

İSTANBUL, DEVLET MATBAASI

NUSHASI: 20 K.

tarihî kuvvetleri, mukadderatla ruh arasındaki, fertlerle milletler arasındaki mütakabil münasebetleri yeniden tanıttı. Göthe'nin daha sonraki yıllarında hükümdarlara, milletlere, devlete ve dâmonlara dair bütün düşündüklerini ve tarihin ezeli insanîden ne tarzda teşekkül ettiğini gösteren bütün fikirlerini, kendi müşahedesile gördüğü Napoleon timsali, beraber tayin etmiştir. Göthe'nin Başvekil Müller'le ve Eckermann'la vukubulan mükâlemeleri bu yeni tecrübe ile doludur ve Göthe bu tecrübeyi, bütün diğer tecrübeleri gibi, kitaplardan değil, yalnız ve yalnız, müşahade ve temaşadan, yani bakıp hissetmekten alabilmiştir.

Bey Efendiler

Büyük hanım efendi Şadan kalfaya sordu :

— Şadan ! müçteba uyandı mı ?

— Hayır hanım efendiciğim, Müçteba bey efendi bu gün uyanmadı.

— Dün uyanmış mı idi :

— Evet efendim, dün yarım saat kadar uyanmıştı ; yatağında güzelce yemeğini yedi. Hatta bir az kalktı. Mektuplarını okudu. Gene yattı.

— Murtaza da uyuyor mu ?

— Evet, kadının, iki gündenberi...

— Ya Mustafa ?

— Mustafa Bey uyandı, tıraş oldu, gitti. Pek iyi oldu. Çünkü Mustafa Bey dört gündür yatakta idt.

— Rabbime bin şükür !

Bu Bey Efendiler “eshabi Kehf,” gibi hep uyurlar, Her üçü de sekiz kuşak Beyzadedir. Babaları, dedeleri pek meşhur adamlardı.

Babaları Nedima Bey merhum Sultan Hamit devri ricalindendir. Bir aralık pek gözde idi. Hünkâr kendisini çok severdi. Yedi vilâyette valiliği var.

Bir aralık sadrazam bile oluyordu; lâkin öteki taraf ağır bastı. Bir curnal borası esti, Nedima Bey mahrum kaldı.

Nedima Beyi size bir az tarif edeyim. kendileri güzel yüzlü, mavi gözlü, ince, sarı sakallı bir zat idi. Mazmun söylerdi. Edip adamdı. Şair adamdı. Zarif adamdı. Mürtekip adamdı. İstedliğini arı gibi değil, yılan gibi sokardı. Padişah kendisini hem sever, hem de kendisinden ürkerdi.

Hükûmet erkânı ile görüşmek Sultan Hamidin âdeti olmadığı halde, padişah kendisini ara sıra huzuruna kabul eder ve dedidikodularını saatlerce dinledi.

Bir gün Nedima bey müthiş bir curnal yemiş. Çokça bir para çaldığı padişaha bildirilmiş. Sultan Hamit:

— Nedima Bey, bu doğru mu ?

Diye sorunca bey efendi, tereddütsüz :

— Veliyimetim! Sayei şahanenizde istikbalimi temin ediyorum ; demiş.

Bu şaklabanlık üzerine padişah hiç bir şey diyememiş ağzından çıkan yegâne kelime "habis,ten ibaretmiş...

İşte bu nedima Bey; 10 temmuz 1908 günü, meşrutiyetin ilânında, büyük bir makamda idi. 11 temmuzda fena halde hırpalandı. Dairesinden giderken yirmi defa çürük yumurta ve limon kabuğu bonbardımanına tutuldu. Gazeteler kendisini rezil ve rüsva ettiler. Bir kaç gün Bekir Ağa bölüğünde kaldı, sonra Kerpe adasına sürüldü. Orada bir buçuk sene kaldıktan sonra Aksaraydaki konağına yerleşti. 1912 de Avrupaya gitti. Muharebeleri Paris'te, İsvicrede, ötede, beride geçirdi.

Her gittiği yerde, üç oğlu, üç kızı, haremi, ahçısı, uşağı ve Şadan kalfa kendisini takip ederdi. İstanbul'da iken dört kadar da odalığı vardı. Lâkin bu mahlûklar Avrupaya gitmediler, konağı beklediler. Bey Efendi ise o sırada frenk odalıklarla meşguldü.

Küçük beyler türkçe yazmayı ve okumayı öğrenememişlerdi, fakat istanbullucayı pek fasih konuşuyorlardı. Fransızcaı ilerletemediler; şu kadar ki gazete okuyabiliyorlar ve sıkışınca mektup ta yazıyorlardı. Beş, on mektep gezdiler, hiçbirinde dikiş tutturamadılar.

Para hayli boldu. Çok yediler, çok içtiler, çok eğlendiler. Mısır prensçiklerinden, Tunus beyzadelerinden arkadaşları vardı. Onlarda para daha ziyade. Senelerce vur prtlasın, çal oynasın eğlendiler.

İsviçrede mevsim geçirirlerdi. Biarritz, Dauville, Trovvile kumsallarını karış karış ölçerlerdi.

Peder Beyefendi ise kendi âlminde. Onun ermeniden, rumdan, yahudiden, frenkten kumar arkadaşları var. Bazan da politika ile uğraşır, ittihatçıları yuvarlamak için tertiplere girişirdi.

Küçük beylerin kulağı hükûmete aleyhtarlıkla doldu. Memleketten küçük çıkmışlardı. Millet hakkındaki fikirleri açıktan açığa fena idi.

Size, biraz da bu beylerin dillerinden bahsedeyim.

Müçteba, Murtaza Mustafa Beylerin anneleri, oğullarının dillerini güççe anlardı. Kendisi kakavan bir gürcü cariyedir. Türkçesi bile çetrefildir. Mahdum Beyler ise türkçelerine yüzde elli, hatta yüzde altmış fransızca katarlardı.

Hanım Efendi, çok zaman :

— Şadan ! Gel bakayım... Mustafa ne demek istiyor. Bana anlat; diyecek kadar tercümana muhtaç olurdu.

Nedima Bey -garip değil mi? - fransızca bilmez; lâkin kaptığı yabancı kelimeleri türkçesine karıştırmakta ve kendisini dil bilir gibi göstermekte mahirdi...

Güçlkle garsona hitap etmeği bilen Nedima Bey, hüdüklere Avrupa hâkimlerinden, siyasîlerinden, asrî ilimlerden Garbın siyasetinden bahisler açar ve kendini saatlerce dinletir, hatta takdir ettirirdi.

Çocukların babaları hakkındaki fikirleri pek yüksekti :

— Türk milleti babamızın kadrini anlamıyor. Eğer babamız sadrazam, dahiliye nazırı, hariciye nazırı olsaydı politika böyle fena mı giderdi? Devletin parası yok. Babamız maliye nazırı olsaydı bir milyar frank istikraz ederdi. Düşün, Müçteba... Bunun komisyonunun komisyonu ile iki sene Monte Carlo,da hayat sürerdik!

Peder Beyefendi hazretlerinin de mahdum Beyler hakkındaki fikirleri fena değildi:

— Çocuklarda istidat var! Ah! ben onlar kadar şu gâvurcayı söyleyebilsem.... Bütün Fransa ve İsviçreyi torbaya sokarım.

Nedima Beyefendi arasına pek zengin oluyordu. Bunun sebebini kocakarı hanımefendi de, mahdum beyler de, küçük hanımefendiler de bilmez. Biri soracak olursa Bf. "kumar", kelimesini fısıldar ama bilmiş olunuz ki bey kumarda daima kaybeder. Şansı yoktur. Bununla bereber beyin türlü türlü geliri var. Akla, hayale gelmiyecek siyasi madenleri mevcuttur. Lâkin bazan damar tükenir. O aylar beyin burnu düşer. Eskiden iltifat etmediği kimselelere şimdi yaltaklanmağa başlar. Borç çoğalır. Alacaklılar korkar. Fakat sabrın sonu selâmettir... Bakarsınız Beyefendi apartmanı değiştiriyor. Yeni bir otomobil almış. Mevsimi Ostande'da geçirecek... Yarın Mısır başvekiline ziyafeti var. Bugün öğlen yemeğini sabık Hicaz sefirinin villasında yemiş.

Fransada küçük beylerin — mübalâğa olmasın — yüz kadar akranı var: hepsi osmanlı paşazadesi, beyzadesi. Hepsi de birbirine iki damla su gibi benziyor.

Hepsinin babaları idbarda.

Ne sersem padişah... ne boş hükûmet! bizim pederleri toplasa bir kabine teşkil etse işler böyle mi giderdi.... Posta müvezzîinden sadrazam olur mu? İşte, olunca böyle olur... Gûya meşrutiyet!

Beyzadeler içli dışlı ahpap idiler. Ara sıra kavga edrler, Lâkin çabuk barışırlardı. Bunlar hem miras-

yedi, hem dalkağuk olurlardı. Küçüklere karşı prens. Lâkin para tutan Mısır asîlzadelerine karşı minder dalkavuşu...

Beyzadelerin kafalarının içinde ne yüzüyor? Gözlerini kapayınca Monte Carlonun gazinosunu, Ostende'in «Cursalle» ini, ve, binlerce baygın göz, ince bacak, bir sürü kokteyl kadehi, dans, dans, ve dans, gene dans, rulet ve bakara masası görüyorlardı. Türkiyeyi ise gün geçtikçe unutmakta idiler. Bunlardan biri Karaköy köprüsünün Avrupa ile Asyayı birbirine bağladığını bir İngilizize söylerken diğerleri kahkahayı; kopardılar...

Emelleri, dilekleri ne idi? Para. Bu para nasıl elde edilir? Peder paşa veya beylerin günün birinde iş başına geçmeleri ile. Lâkin vakit geçmekle bu ihtimalin çok uzak olduğuna kanaat getirdiler. Olsa da ne olacak? Peder paşa veya bey hemen bunlara milyonlarla frank gönderecek değil ya?

Bey Efendiler «ayna» denilen nesneyi çok severlerdi. Karşısına geçip türlü türlü hayaller kurarlardı. İhtiyar bir mısırlı prenses, tek gözlü amerikalı milyoner kadın...

Ara sıra yeni mirasa konmuş on dokuz, yirmi yaşlarında bir mısırlı milyoner çıkar; kelebeklerin mumun etrafında üşüşmeleri gibi onu sararlar ve ona hayatı öğretirlerdi.

Zamanlar geçiyor. Dünyada bir değişiklik yok. Yaş ta geçmekte. Hayaller hakikat sahasına çıkmamakta.

Bir pazargünü Nedima Bey Efendi poker masasının başında Allahın rahmetine kavuşmaz mı?

Osmanlı kolonisi toplanır, merhumu muvakkaten defnederler.

Lâkin? Bu adamın bir kuruş iradı, hatta sermayesi de mi yokmuş? Hanım Efendi ile altı bey ve hanım kaldırım üstünde! Evet! meşhur mürtekip meşhur ve müptezel mürteşi Nedima Bey merhumun muhallefatı 40,000 frank borçtan ibaret.

Herkes, büyük hanımla küçük hanımlar, dostlar bu mes'ele ile uğraşırken Mücteba Bey, Murtaza Bey, Mustafa Bey yataklarından kıpırdanmıyorlardı..

— Mücteba! Baban öldükten sonra ailenin reisi sensin, kalk!

— Anneciğim uykum var.

— Bu gün de mi uyku?

— Anneciğim sinirlerim bozuk.

— Oğlum, bu iş şaka değil.

— Ben ne yapabilirim.

Mücteba Bey yorganı tepesine kadar çekti ve derhal horlamağa koyuldu.

.... — Murtaza! yavrum, uyan, sıkıntılı günler geçiriyoruz.

— Anne! Benim keyfim yok. Sıkıntılarını neden bana söylüyorsun? Ağabeyim ailenin reisidir. Gute nacht, mama. Horrr, hurrr, hırrr!

.... — Barı, ciğer parem, Mustafam sen uyan da beni dinle. Gurbet diyarında kimsesiz, yoksul kaldık.

— Anne, anne, benim öyle şeylere aklım ermez. Yaşım da küçüktür. Dün gece on sekiz viski içtim. Yahut içirdiler. Midem fena. Bana istirahat lâzım. Beni bırak. Ne söyleyeceksen ağabeylerime söyle. Zaten sen bana kuş kafalı demez mi idin? Bir budalanın, bir ahmağın ne "opinion,"u olur?

— Afyon da ne?

— Kuzum anne şaka etme, beni rahat bırak. Mışıl mışıl uyuyordum. Seni uyandırsam memnun olur musun? Of anne!

Bu uyku parasızlığın devam ettiği müddetçe uzar. Bey efendiler gerçekten uyku düşkünü değildirler. Uyku ancak parasızlık hastalığını gidermek için uyunur.

Bir kere Mustafa Beyin eline bir yağlı kuyruk geçmişti: Çocukluk, arkadaşlarından biri otuz bin lira çalmış, soluğu Fransada almış. Toy mu toy! Dünyadan haberi yok. Trouville nerede? Monte Carlo'ya nasıl gidilir? Ritz Carltor nedir! yenir mi, içilir mi? farkında değil.

İşte, Mustafa Bey bu hemşehri ile altı ay eğlendiler. Altı ay zarfında güneş gök yüzünde iken bir kerre olsun ayaklarını sokağa atmadılar. Yedinci ayın ilk günü para kalmadı, yalnız otelciye bir ay borç vardı.

Uykudan bahsediyorduk. İşte o altı ay zarfında Mustafa Bey yalnız 500 saat uyumuş.

Gündüzü Cenabıhak niçin yaratmış, bilmem. Gündüz işçiler için.

Az kaldı hikâyem noksan kalacaktı. Size bey efendilerin asıllarından, fasıllarından bahsetmedim. Nedima Bey “son excellence,” dır. Onun babası, dedesi Sultan Mecit, Sultan Mahmut devirlerinde vezir imişler. Şimdi Beycikler şöyle muadeleler kuruyorlar:

— Bu kadar eski bir ailenin efradına Fransada, Almanyada, İtalyada, Avusturyada ne derler?

Musfafa:— Kont.

Diğer beyler:— Hadi oradan...

— Ey ne derler?

— Ya dükk derler, ya prens.

— Fakat bizde bu unvanlar yok.

— Pek âlâ... Bizi tarif için ne demeli. Bir “titre,” bul.

— Prens deyip geçelim.

— Lâkin gülünç oluyoruz. Bazan birimiz Kont, öbürümüz Prens rütbesini kullanıyoruz. İttifak edelim. El âleme karşı gülünç ve maskara olmıyalım.

— Ya aile ismi? Kont Nedima. Prens M. Nedima... tuhaf olmuyor mu?

— Ağabey, ben sana yüz bin defa söyledim kulak asmadın; dedemiz Silivrili imiş. Emin ol ki zamanında bütün Silivri kendisinin imiş. O yerin Fransızca “historique,” ismi var: Selimbrie. Prince M. de Selimbrie? Fena mı? Frenk noblesi hep böyle isimler taşırlar. Biz neden onlardan ayrılalım. Avrupa Medeniyeti ya tamamen alınır, yahut hiç alınmaz.

— Pek saksığan kafalı imişsin. Yahu... Biz buralara geldiğimiz zamandanberi babamızın adı ile anılıyoruz. Hoppadan ismimizi değiştirirsek bize züppe demezler mi?

Bu kavga aylarca sürdü. Bir neticeye varamadılar. Ana baba bir üç kardeşin ayrı ayrı üç aile ismi var. Biri Kont, ikincisi Baron, küçüğü ise şimdilik Prenstir.

Babaları öldükten sonra iş pek fenalaştı. Beyler ayda yirmi beş gün uyuyorlar. Beş gün de eski dostların sayelerinde eğleniyorlardı. İşleri berbat olan büyük ve küçük hanımlar. Ne üstte var, ne altta. Zavallılar neleri varsa, neleri yoksa rehin verdiler. En fena ciheti de şu: Bir kurtuluş ihtimali de yok. İstanbulda satacak bir çöp kalmamış. Bey merhum vakıa hayatında çok çaldı, çırpı, lâkin bu servetten şimdi iz bile kalmadı. Büyük Hanım efendi kızlarına diyor:

— Ah! nur içinde yatsın... Babacığınız topluca bir rüşvet aldığı vakit kendisine nasihat ederdim: Bey! bu para ile bir irat alalım, derdim. Dinlemezdi.

Küçük hanımlar son derece çirkin. Terbiyeleri yerinde. Lâkin bunlara koca çıkmak ihtimali pek uzak. Beyler yakışıklı, Hanımlar... sormayın. Halbuki Büyük hanım bu yaşta bile fena değil. Beyler uyuyor. Hanımlar misafirlikte. Fakat bu işin sonu neye varacak? Cepte para yok, pul yok; Frengis-tanda oturulur mu? Haydi vatana dönelim.

Beyler hiddet ediyorlar:

— Anneciğim! Vatan, vatan diyorsun... Orada neyimiz var. Sonra hangi masrafla gideriz?

— O da doğru evlâtlarım.

Aile çok sıkışmıştı. Çok şükür ki en buhranlı zamanlarda Beyler uykuya dalmakla kederlerini unutuyorlar, anneleri de dillerini anlamadığı bir şehirde sokak sokak dolaşıp hemşehrilerden beş, on kuruş istikraz ediyor veya dileniyordu.

Hanım Efendi bir gün kendi kendine düşündü:

Ah! Memleketimde olsaydım. Çocukların babası da meşhur Nedima Bey değil, orta halli bir adam olsaydı, bu çocuklar da babalarına güvenmiyerek bizim eski hizmetçi Fıtnatın çocukları gibi biri miralay, ikincisi vali, üçüncüsü hâkim olsalardı. Bu sin ve salimde de bana baksalardı. Kızlarımın burunları Kafdağında. Onlar da böyle kibirli olmasa idiler de orta halli kocalara varsalardı... Fakat babaları, dedeleri, dedelerinin dedeleri... Ölmüş babalar, yıkılmış konaklar, yanmış saraylar, batmış gemiler bu çocukları civıttı. Ah. Nedima Bey nazır olacağına daha aşağıdan bir memur olsaydı... Yedinin en akıllısı gene büyük hanım oğullarına haber vermeden İstanbulda bildiklerine, Avrupada tanıdığı Mısırlı prenseslere, beylere, paşalara bir umum yazdırdı, ne halde bulunduklarını anlattı.

Koca karı bir de kurnazlık etti: Bu muhataplarının her birinden pek az para istedi. Çok istese kimse kulak asmayacak. Ne dersiniz? Onda sekizi para gönderdiler.

Artık vatana "hicret," etmeli. Beyler hiddet ettiler:

— Orada ne papacağız?

Bütün hanımlar: — Ya burada ne yapacağız?

— Biz iş buluruz. Otomobil komisyonculuğu ederiz.

— Peki. Öyleyse siz kalın.

Dört hanım yola revan oldular ve İstanbulda birine misafir kondular. Ev, ev geziyorlardı.

Meğer keramet merhum beyle hareminde imiş. Uç prens, kelimenin tam ve pürüzsüz manası ile Avrupada aç ve biilâç kaldılar. Bildikleri zenginlerin mevsim geçirmek için akınetmelerini bekliyorlardı. Fakat bu sene Mısırdaki iş fena. Pamuklar satılmamış. Türkiyeden gelen ise hiç yok. Beyler aç, evet! aç... İstanbuldan para istediler. Halbuki hanımlar misafirlikte geziyorlar. Beyler en karanlık, kötü ve koytu odalarda aylarca uyuyorlar. Lâkin her hafta başı hesap tesviye edilmediğinden

bir tart muamelesi. Bey efendiler boş çantaları ile evden eve göçüyorlar. Gene annelerine dua etsinler. Mısırlı Muhammet Bâşâ El Habirî müslüman adamdır. Bu yaz Boğaziçinde oturuyor. Mısırlı paşa beyleri "naklettirecek,, lâkin ellerine bir metelik verdirmeyecek... Çünkü yol parasını beylere verilerse o gece o parayı yerler ve eski hale rücu edrler. Bir karış sakallı, yırtık elbiseli, düşük çehreli üç bey efendi, Paquet vapurundan inerler. Hanımlar ve Mısırlı hayrat sahibi kendilerini karşılarlar. Bu hali gören Muhammet paşa hazretleri çocuklara babaca bir nasinat ile beraber bir miktar para verir. Büyük hanım çok utanıyordu. Oğullarına bir terbiye verememesinden dolayı vicdan azabı duymakta idi. Beyleri hamama, berbere, hazırcıya gönderdiler. Nedima Bey zadeler ortalığa çıkacak bir hale geldi.

Hanım, birer iş tutmaları için çocuklarına yalvardı, yakardı. Bildiklerden de rica etti.

Bey efendiler büyük işler istiyorlar. En istedikleri diplomatlık. Yeni devlet pederlerinin ve ecdaının hâki hürmetine bu kişi zadelere birer küçük elçilik, — eğer bu mümkün olamazsa birer baş konsolosluk vermelidir. Maziye böyle hürmet edilir...

Lâkin beylerin yazısı yok.

— Acele buyurmayınız, diyorlar, her nerede ise lâtin harfleri kabul edilecek. Biz o zaman en kuvvetli kâtiplerden daha muktedir olacağız.

Hulâsa Beyler hiç bir teşebbüste bulunmadılar. Zavallı anneleri İstanbulda, Ankarada kapı kapı dolaşiyor, oğullarına iş dileniyor. Eski bildikler:— pek âlâ! Kendilerine münasip iş bulalım; gelsinler, kendilerini görelim, iktidarlarının derecesini anlıyalım diyorlar.

Lâkin üç bey efendi, bir mısırlının Üsküdarla Çamlıca arasındaki geniş köşküne konmuşlar uyuyorlardı. Anneleri kendilerine bir tepşirde bulununca:

— Peki anne! Ama ben Pariste bir memuriyet isterim.

Öteki:— Beş yüz liradan aşağı maaş olursa ya-
tağımdan kımıldamam.

Küçüğü:— Süt nenemin oğlu Vali olunca ben
nasıl daha küçük bir memuriyete tenezzül ederim?

Zavallı kadın dudağını büktü ve geri döndü:

— Ah! benim oğullarım da bir tramvay biletçisi,
bir vatman, bir işçi olsalar da bana baksalar... hayatım
böyle dilencilikte, misafirlikte geçmese...

.... Beyler Üsküdar'da uyuyor. Mısırlılar yazın
gelince her üçü de uyanacaklar. Tokatliyan'da yemek
yiyecekler. Maksimde eğlenecekler. Büyük adaya
muşla gidip tur yapacaklar. Dört aydan beri gör-
dükleri rüya bu idi.

..

Muhterem « Hayat » mecmuasının müdürüne,

Takdim ettiğim yazıya bir hikâye unvanını ve-
rerseniz şıkılırım. Bu tasvirimde uydurma hiç bir
satır, bir cümle, kelime, hatta harf var mıdır? Evet
Belki Nedima ismi hayalidir. Fakat bir skandal
çıkarmamı mı istiyorsunuz? İşte size realist bir
lâvha. Bu ve mümasili tabloları tetkik etmeliyiz. İki
devir arsına sıkışmış bu tipler hâlâ mevcuttur. Eğer
eski zaman devam etseydi isimleri geçen Müçteba,
Murtaza, Mustafa Beyler devleti osmaniye'nin rica-
linden bulunacaklardı.

Tolstoi, Zola... Büyük romancılar kendilerinden
biraz evelki devrin enmuzeçlerini uzun uzadıya
tettebbu etmişler, meydana pek güzel içtimai tarihler
bırakmışlar. Biz ise dünkü hadiseleri bile kaydet-
mekten üşeniyoruz.

Ediplerimiz Müçteba, Murtaza ve Mustafa Beylere
benzemesinler. İhtiramat.

A. H.